

22110333

VIETNAMESE A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
VIETNAMIEN A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
VIETNAMITA A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Wednesday 11 May 2011 (morning)
Mercredi 11 mai 2011 (matin)
Miércoles 11 de mayo de 2011 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Viết bình giải **một trong hai** văn bản sau đây:

1.

Nhớ Rừng

Gập một khối căm hờn trong cũi sắt,
Ta nằm dài, trông ngày tháng dần qua.
Khinh lũ người kia ngạo mạn, ngẩn ngơ,

Giương mắt bé riều oai linh rừng thẳm,
5 Nay sa cơ, bị nhục nhằn tù hãm,
Để làm trò lạ mắt, thứ đồ chơi.
Chịu ngang bầy cùng bọn gấu dở hơi,
Vớ cặp báo chuồng bên vô tư lự.

Ta sống mãi trong tình thương nỗi nhớ,
10 Thừa tung hoành hách những ngày xưa.
Nhớ cảnh sơn lâm, bóng cả, cây già,
Vớ tiếng gió gào ngàn, vớ giọng nguồn hét núi,
Vớ khi thét khúc trường ca dữ dội,

Ta bước chân lên, dõng dạc, đường hoàng,
15 Lượn tấm thân như sóng cuộn nhịp nhàng,
Vờn bóng âm-thâm, lá gai, cỏ sắc.
Trong hang tối, mắt thần khi đã quắc,
Là khiến cho mọi vật đều im hơi,

Ta biết ta chúa tể muôn của loài
20 Giữa chốn thảo hoa không tên, không tuổi.
Nào đâu những đêm vàng bên bờ suối,
Ta say mồi đứng uống ánh trăng tan?
Đâu những ngày mưa chuyển bốn phương ngàn,

Ta lặng ngắm giang san ta đổi mới?
25 Đâu những bình minh cây xanh nắng gội,
Tiếng chim ca giấc ngủ ta tưng bừng?
Đâu những chiều lênh láng máu sau rừng.
Ta đợi chết mảnh mặt trời gay gắt,

Đề ta chiêm lấy riêng phần bí mật?
30 – Than ôi! Thời oanh liệt nay còn đâu?
Nay ta ôm niềm uất hận ngàn thâu,
Ghét những cảnh không đời nào thay đổi,
Những cảnh sửa sang, tâm thường, giả dối:

Hoa chăm, cỏ sén, lối phẳng cây trồng;
35 Giải nước đen giả suối, chẳng thông giòng
Len dưới nách những mô gò thấp kém;
Dăm vùng lá hiện lành không bí hiểm,
Cũng học đòi bắt chước vẽ hoang vu

Cửa chôn ngàn năm cao cả, âm u.

40 Hỡi oai linh, cảnh nước non hùng vĩ!
Là nơi giếng hầm thiêng ta ngự trị.
Nơi thênh thang ta vùng vẫy ngày xưa
Nơi ta không còn được thấy bao giờ

Có biết chằng trong những ngày ngao ngán,
45 Ta đương theo giấc mộng ngàn to lớn
Để hồn ta phảng phát được gần người,
– Hỡi cảnh rừng ghê gớm của ta ơi!

Thế Lữ, trong *Máy Vần Thơ* (1935)

2.

Đổi Thay

Tình yêu đầu tiên của Xoan là một chàng kỹ sư tốt nghiệp bách khoa Hà Nội vừa về quê nhận công tác. Thời nay người ta yêu nhau chỉ vì bản thân muốn trục lợi điều gì đó từ kẻ yếu hèn hơn mình. Sự thật đắng cay đó đã đưa bao người con gái đi đến quyết định vụ lợi cả trong hạnh phúc, tình yêu. Xoan của ngày xưa không phải Xoan của bây giờ với đôi mắt được xăm, tia gọn gang, tóc nhuộm màu hạt dẻ có điểm vài sợi màu xanh. Thế là văn hoá đô thị đã bỏ về tận những miền quê thuần chất. Nhiều người cho rằng đó là qui luật bất biến của xu thế thị trường. Nghĩa là người ta có thể buôn bán tất bật mọi thứ, bất kể đó là thứ gì... Xoan bỏ hẳn quê lên thành phố. Khi người yêu của Xoan đã cao chạy xa bay cùng cô bồ mới, với đám thanh niên đô thị lố nhố thi tài trên những chiếc xe máy không bằng lái, không công tơ mét. Đua nhau thử sức không mệt mỏi trên những chặng đường loanh quanh thành phố. Rồi ôm nhau hò hét khi đêm đã trẻ tràng về sang. Chút hi vọng mỏng manh của những người dân quê chân chất với Xoan là sự tái sinh bằng những tia hi vọng khổ hạnh, bằng những lời nói không hoa mỹ. Cái ghé ông phó giám đốc của bố Xoan cũng bị lung lay ít nhiều sau những ngày gia đình mắc cạn. Người ta mới thấy ông Thăng buồn buồn, lặng lẽ đi về cuối tuần cùng người vợ già chung thủy bằng chiếc xe máy cũ, không phải bằng xe hơi đưa đón như xưa. Thì cũng phải thăng trầm người ta mới ngẩng đầu nhìn lại, ai mà tiên đoán được mọi chuyện xảy đến trong cuộc đời này? Bởi vậy mà mọi thứ hắc-bạch đều nên phân minh. Tôi đã lục tìm được tập hồ sơ về vụ án chìm nghiêm mấy năm nay của bố Xoan trong đồng hồ sơ tổi mật của Viện. Thời nay người ta làm ăn theo êkíp cả, không có ai riêng lẻ như tôi. Nghĩa bạn, tình thầy, tôi đã cố bào chữa cho tội trạng của bố Xoan với hi vọng rằng mọi nhẽ sẽ khác. Nếu như...

Chuông điện thoại réo đến mấy lần tôi mới nhắc ông nghe. Bên kia dây giọng Xoan khô khốc:

- Lục có thể giúp mình được không? Bao nhiêu Xoan sẽ trả.

- Xoan...

25 - Hay Lục nghĩ cô Xoan này buôn hoa bán...nên.

Giọng Xoan nghe đay nghiến. Đời sao phù phiếm thế! Tôi buông một câu nói cửa miệng mà thấy đắng ngắt ở cổ họng. Cái thời tiền lên ngôi thì tình cảm chỉ còn là con tép riu mà thôi. Không nên nói chuyện tình cảm với những ai trọng tiền hơn tình. Tôi thấy gương mặt mình trong gương gầy hốc hác. Bao nhiêu vụ án là bấy nhiêu nếp nhăn trên khuôn mặt trẻ chưa qua, già chưa tới củ tôi. Người ta bảo làm luật sư không thể bào chữa nổi cho chính mình. Tôi đang đứng với lời tiên tri ấy bởi không thể tự giải quyết những khúc mắc của mình. Tôi rối rắm và buông mình nằm xuống tám phần kê đầu nhà. Lặng lẽ nghe gió ru cây ngoài bãi dương, tôi thầm nghĩ đến Xoan với khuôn mặt bầu bĩnh ngày xưa, nghĩ đến những buổi chiều cùng nhau hái hoa sim trên đồi vắng, vô tư nhìn mọi người và trinh bạch trong từng câu nói không hoán đổi. Thời ấy sao giờ khác xa quá, mười năm, thời gian đủ dày cho người ta quên hoặc nhớ một điều gì đó. Bên kia điện thoại giọng Xoan vẫn đều đều: “Bây giờ Lục có khinh Xoan thì Xoan vẫn nói thế, thời buổi kinh tế thị trường nên làm gì cũng phải có giá”. Tôi bỏ điện thoại và đi ra ngoài. Đường phố bây giờ hết người qua lại. Khuya rồi. Đồng hồ nhà thờ đã điểm canh ba. Thời khắc của ngày mai, của sự phán xét cuối cùng của bồi thẩm đoàn khi bố Xuân cúi mình trước vành móng ngựa. Những câu hỏi cứ day dứt tôi đủ để trọn đêm không ngủ.

Nguyễn Thị Anh Đào, trích trong truyện ngắn *Lát Cắt Thiên Đường* (2009)